

Fii tare și curajos! – Studiu asupra cărții Iosua

Structura cărții

Cartea se poate ușor împărți în trei părți:

Partea 1: Capitolul 1-5

Traversarea Iordanului și intrarea în țară

Această primă parte descrie intrarea în țară prin traversarea Iordanului. Ea se încheie cu pregătirea poporului pentru luptele pe care ei le aveau de întâmpinat și apariția minunată a lui Hristos, a îngerului Domnului. Traversarea Iordanului ilustrează faptul că fiecare creștin născut din nou a murit și a înviat împreună cu Isus Hristos.

Partea a 2-a: Capitolele 6-12

Cucerirea țării de către armata lui Israel sub conducerea lui Iosua

Partea a doua începe cu cucerirea Ierihonului, care este un tablou a faptului că în ultimele zile Hristos va răsturna puterea răului. Biruința este desăvârșită și Israel vede toată țara înaintea lui. După aceea urmează biruința asupra cetății Ai și legământul cu gabaoniții. În felul acesta se confirmă căile lui Dumnezeu cu necredințioșia poporului. Această epocă din istoria poporului lui Dumnezeu este caracterizată prin energia credinței și se încheie cu enumerarea biruințelor precum și cu odihna după luptă.

Această parte a cărții se regăsește în Noul Testament în epistola către Efeseni: creștinii sunt văzuți ca popor al lui Dumnezeu și în chip spiritual ei se află deja în locurile cerești. Ei sunt solicitați ca prin credință să-și însușească ce le-a dăruit Dumnezeu în Hristos în ceea ce privește poziția lor. Totodată ei se află într-o luptă cu puterile spirituale ale răutății, care de asemenea se află în locurile cerești.

Partea a 3-a: capitolele 13-24

Împărțirea țării și luarea în posesiune a moștenirii lui Dumnezeu

Partea a treia a cărții se ocupă cu împărțirea țării între cele 12 seminții ale lui Israel (capitolele 13-19). O mare parte din țară rămâne încă să fie luată în posesiune. Râvnei de la început și primei energii a credinței îi urmează în general inactivitatea și slăbiciunea poporului – dacă facem abstracție de excepția excelentă a lui Caleb (Iosua 14,6-15). Însă Dumnezeu dăruiește poporului țara ca rezultat al biruințelor lor anterioare. Instaurarea cetăților de scăpare (capitolul 20), locuința leviților în mijlocul poporului (capitolul 21) și reîntoarcerea celor două seminții și jumătate în țara Galaadului încheie această parte (capitolul 22).

Cartea Iosua se încheie cu cuvintele personale de despărțire ale lui Iosua (capitolul 23) și ultimul mesaj al lui Dumnezeu adresat poporului Său (capitolul 24).

Fiecare perioadă de timp a Adunării aici pe pământ a fost caracterizată de energie a credinței și râvnă pentru Hristos. Însă după râvnă a urmat lipsa de activitate. Cu timpul părtășia cu Hristos a fost înlocuită de judecata de sine (acesta este înțelesul spiritual al cetății Ghilgal) prin tradiții și prescripții. Starea spirituală inițială a făcut loc decăderii. Dumnezeu întâmpină această evoluție cu disciplinare. În dreptate și har El are răspuns la fiecare situație alor Săi. Cartea Iosua dă fiecărui credincios învățătură, îmbărbătare și atenționare, care se pot aplica foarte bine la timpul nostru.

Capitolul 1

Indicațiile lui Dumnezeu cu privire la cucerirea țării

Iosua, conducătorul poporului (versetul 1)

Cartea Iosua începe cu cuvintele: «Și a fost așa: după moartea lui Moise ...» (Iosua 1,1). Prin aceasta se introduce o nouă perioadă în istoria poporului. Moise, cel care a eliberat pe poporul pământesc al lui Dumnezeu din Egipt, este un tablou al lui Hristos, Mântuitorul. Ca Mântuitor, prin moartea Sa El eliberează pe poporul ceresc al lui Dumnezeu de sub puterea lui satan și a lumii, a acestui sistem dictat de satan. Această eliberare este simbolizată prin evenimentul de la Marea Roșie.

Persoanele lui Moise (împărat în Ieșurun – Deuteronom 33,5), Aaron (marele preot) și Maria (profetesa) sunt simboluri ale surselor dumnezeiești de ajutor, pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziția poporului Său în timpul călătoriei prin pustie. În afară de aceasta prin Moise a fost dată Legea (Ioan 1,17). Acesta a fost de asemenea un motiv pentru care el nu a avut voie să ducă poporul în partea lui de moștenire, căci prin Lege nimeni nu poate fi mântuit. Misiunea introducerii poporului în țara Canaan a revenit lui Iosua. El este un tablou al lui Hristos înviat, șezând în locurile cerești, care ne introduce acolo unde se găsesc toate binecuvântările noastre spirituale în El.

Chiar de la începutul cărții Iosua Duhul lui Dumnezeu prezintă pe Iosua ca urmaș al lui Moise și conducător al poporului Israel. La sfârșitul slujirii sale, Moise a primit de la Dumnezeu în pustie misiunea să numească pe Iosua ca urmaș al lui: «Ia pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul, și pune-ți mâna peste el» (Numeri 27,18). Înaintea întregului popor și în prezența lui Eleazar, marele preot, Moise a încredințat lui Iosua autoritatea. El i-a cerut să fie tare și curajos (Deuteronom 31,7). O încurajare pe care Dumnezeu Însuși o repetă la începutul acestei cărți (Iosua 1,6.7.9). În cele din urmă Iosua a fost umplut cu Duhul înțelepciunii, căci Moise și-a pus mâinile peste el (Deuteronom 34,9).

Iosua avea aproximativ 80 de ani la moartea lui Moise. Lucrarea lui publică a durat aproximativ 30 de ani, când după aceea a murit la vârsta de 110 ani (Iosua 24,29). A fost nevoie de 40 de ani instruire divină în timpul călătoriei prin pustiu și ca slujitor al lui Moise înainte ca Dumnezeu să poată pune pe Iosua în fruntea poporului și să-l poată face mare în ochii poporului (Iosua 3,7; 4,14).

Însușirile țării făgăduite (versetele 2 și 3)

Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu adresate lui Iosua conțin patru indicații sau îndrumări:

- a) *Intrarea în țară*: pentru aceasta au trebuit să traverseze Iordanul: «și acum, ridică-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta» (versetul 2). Iordanul este un tablou al morții Domnului Isus și de identificarea credincioșilor cu El în moartea Sa. Singura posibilitate să putem savura deja acum binecuvântările date de Dumnezeu nouă constă în aceea că noi am murit cu Hristos.
- b) *Dumnezeu le-a dat țara*: țara Canaan aparținea lui Dumnezeu. El a făgăduit-o izraeliților ca posesiune a lor și voia acum să le-o dea. Poporul este subiectul harului lui Dumnezeu și primește gratis acest cadou (Isaia 55,1-3). Aceasta se poate direct transpune la credincioșii de astăzi. Și pe noi Dumnezeu prin har ne-a dăruit din belșug (Romani 3,24).
- c) *Țara trebuia cucerită*: cu toate că Dumnezeu le-a dat «țara Sa» (Ieremia 2,7), ea trebuia totuși cucerită: «Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat vouă» (versetul 3). Pavel amintește în călătoria sa în Antiohia de acest fapt (Faptele Apostolilor 19,19). Înainte să fim în stare să savurăm binecuvântările dumnezeiești, trebuie mai întâi să ni le însușim practic. Aceasta este legat cu lupta împotriva puterilor spirituale ale răutății.
- d) *Țara făgăduită avea granițe*: țara era clar delimitată, fiecare din aceste granițe are un înțeles spiritual și arată un pericol special pentru credincios.

Granițele țării (versetul 4)

- a) Mai întâi pustia Țin și pustia Paran constituie *granița din sud* spre Egipt. Egiptul este un tablou al lumii în caracterul ei specific, al cărei stăpânitor este satan (Ioan 14,30).
 - b) *Granița de nord* o constituie Libanul: în spatele acestuia se află Fenicia, Tir și Sidon, care stăteau sub stăpânirea domnitorului din Tir. El este de asemenea un tablou al lui satan (Ezechiel 28,1-19). În acesta se reflectă lumea afacerilor și economiei. În harul Său Dumnezeu ne-a eliberat din Egipt. Acum El așteaptă de la noi să nu ne mai întoarcem în Egipt, în acest sistem fără Dumnezeu (Galateni 1,4; 6,14).
 - c) Râul cel mare, Eufrat, era în gândurile lui Dumnezeu *granița de răsărit* a luării în stăpânire a poporului lui Dumnezeu. Atât râul Eufrat cât și Tigru străbăteau Mesopotamia, țara de origine a lui Avraam (Ur în Caldeea) și câmpia Șinear. Acolo omul a dovedit la scurt timp după potop mândria lui și răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu (Geneza 11,1-9). Acolo a fost clădită cetatea Babel, care este un tablou al decăderii spirituale (vezi Babilon, marea curvă; Apocalipsa 17,1-7).
- Până scurt timp înainte de guvernarea lui Solomon, poporul Israel nu s-a interesat niciodată de marele ținut cuprins între Iordan și Eufrat. Luarea în posesiune pe deplin a acestui ținut va avea loc abia în timpul Împărăției de o mie de ani. Atunci Domnul va dăruia poporului Său toată țara.
- d) *Granița de vest* o constituie Marea Mediterană. Marea vorbește despre popoarele răscolite precum și despre răutatea și murdăria lumii (Isaia 57,20).
 - e) Credinciosul poate adăuga la cele patru granițe pământești o a cincea graniță, care prin credință se deschide: cerul. Acolo el poate savura toate binecuvântările legate cu moștenirea cerească (1 Petru 1,4).

Dumnezeu îi îndreaptă ochii întotdeauna spre țara făgăduită de El, pentru ca să facă fericit pe poporul Său în ea (Deuteronom 11,11.12). Deci această țară roditoare era delimitată de prin

- o pustie mare, care vorbește despre uscăciune spirituală,
- un munte mare, care simbolizează bunăstarea aparentă,
- un fluviu, care este un tablou despre tăria lumii,
- o mare, care reprezintă frământarea lumii.

Dumnezeu a spus deja lui Avraam granițele (Geneza 15,18). Deci ele erau legate de făgăduințele necondiționate, care au fost date lui Avraam și urmașilor lui. Aceleași granițe au fost făcute cunoscut mai târziu lui Moise (Deuteronom 11,22-25), în acest caz însă ele erau legate de ascultare. Pentru Israel râul Eufurat era granița cea mai îndepărtată a *moștenirii*, însă ca *domiciliu* poporul posedă numai țara până la Iordan. În același fel și credinciosul are astăzi totul: lumea, viața și moartea, lucrurile de acum și cele viitoare (1 Corinteni 3,21.22). În viața actuală moartea Domnului Isus (Iordanul) desparte pe creștin în chip moral de lume. Numai în felul acesta cerul poate fi deja acum locul lui de odihnă. Însă când el va ajunge în glorie cu Domnul Isus, el va domni peste lume (1 Corinteni 6,2).

Îndrumările lui Dumnezeu pentru intrarea în țară (versetele 5-9)

Prima îndrumare a lui Dumnezeu dată lui Iosua și poporului lui era să traverseze Iordanul, ca să ia în stăpânire țara. Țara aparținea lui Dumnezeu: «pentru că voi sunteți străini și fără drept de cetățenie înaintea Mea» (Levitic 25,23). Ea era moștenirea lui Dumnezeu, pe care El voia s-o dea moștenire poporului Său: «Tu îi vei duce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale» (Exod 15,17). Realmente poporul însuși era moștenirea lui Dumnezeu: «Căci partea Domnului este poporul Său, Iacov este partea Lui de moștenire» (Deuteronom 32,9).

Deci țara aparținea lui Dumnezeu, însă El a oferit poporului savurarea ei în măsura în care ei aveau energie să ia țara în posesiune: «Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat vouă» (Iosua 1,3). Aceiași chemare a primit-o deja Avraam: «Ridică-te, cutreieră țara în lungul și în latul ei, pentru că ție ți-o voi da» (Geneza 13,17). Pentru noi creștinii este valabil același lucru. Noi suntem binecuvântați cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos. Însă noi le putem savura numai în măsura în care noi ni le însușim prin credință.

Lui Iosua i se spune sub trei aspecte să fie tare și curajos:

- a) Versetul 6: Era intenția lui Dumnezeu să dea poporului Său țara, indiferent de puterea dușmanului, care încă avea țara sub autoritatea lui. Prin Hristos, care a înviat și acum stă la dreapta lui Dumnezeu, ne-au fost garantate toate făgăduințele. «Și Cel care ne-a făcut chiar pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a și dat arvuna Duhului» (2 Corinteni 5,5).
- b) Versetele 7 și 8: biruința le era garantată în măsura în care ei luau seama la Lege și la ceea ce era scris în ea. Dumnezeu ne face cunoscut gândurile Sale în Cuvântul Său. Crede Cuvântul lui Dumnezeu și subordonează-te Lui cu toată inima ta, atunci drumul tău va fi drept, biruitor și binecuvântat! «Nu te abate de la ea nici la dreapta nici la stânga» (Iosua 1,7). Este cărarea celor drepti (Proverbe 4,18). Pleacă-ți urechea la Cuvântul Său (Isaia 30,21), hrănește-te din acest Cuvânt și vei avea parte de bucurie în inima ta (Psalm 1,2; Ieremia 15,16). Exact acesta este secretul biruinței asupra lui satan, asupra lumii și a cărnii.
- c) Versetul 9: Al treilea îndemn dat lui Iosua se bazează pe făgăduința, că Dumnezeu va fi cu poporul Său: «Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge». Aceasta este o premisă importantă pentru fiecare bărbat al credinței și pentru fiecare femeie a credinței și amintește de făgăduința dată de Dumnezeu lui Iacov: «Iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi oriunde vei merge»

(Geneza 28,15). Moise a rugat odinioară pe Domnul să nu părăsească poporul Israel, după ce acesta a făcut vițelul de aur: «Dacă nu merge fața Ta cu noi, nu ne sui de aici» (Exod 33,15).

Iosua este îndemnat *de trei ori* să fie tare și curajos (Iosua 1,6.7.9). Tot așa și creștinul, care se află într-o luptă spirituală în locurile cerești, îi sunt adresate trei îndemnuri de încurajare:

a) «Încolo, fraților, *fiți tari* în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului» (Efeseni 6,10.11). Puterea este în Domnul Isus. Tot în El s-a întărit și apostolul Pavel (Filipeni 4,13). Pentru Coloseni el s-a rugat, ca ei să fie întăriți «cu toată puterea, potrivit tăriei gloriei Sale» (Coloseni 1,11).

b) «Pentru aceasta, *luați* toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și, după ce veți fi învins toate, să stați în picioare» (Efeseni 6,13). Atâta timp cât Domnul nu este vizibil cu ochii trupești, noi suntem încurcați în această luptă.

c) «Stați deci în picioare având mijlocul încins cu adevărul» (Efeseni 6,14). Noi trebuie să îmbrăcăm armura lui Dumnezeu înainte de a lua parte la lupta cu puterile spirituale ale răutății din locurile cerești.

Pregătirile morale, care sunt prezentate aici, sunt toate de natură *interioară*: este vorba de credința din inimă.

Istoria lui Rahab, care urmează în capitolele următoare, arată apoi aspectul *exterior*: este credința care se arată prin fapte. Însă credința lăuntrică este întotdeauna înaintea activităților exterioare.

Porunca lui Iosua dată căpeteniilor poporului (versetele 10 și 11)

Îndemnul lui Dumnezeu fac ca Iosua să acționeze imediat. Prin intermediul căpeteniilor poporului a transmis poporului să se pregătească pentru traversarea Iordanului și prin aceasta pentru cucerirea țării. Un creștin, care se hrănește din Hristos și se supune Cuvântului lui Dumnezeu, are – fără să știe – o influență bună asupra altora.

Totodată nu trebuie făcut în grabă. Căpeteniile cer poporului, ca în *trei* zile să fie gata. Pentru noi este valabil, că energia noastră omenească este fără valoare, când este vorba ca în mod spiritual să traversezi râul morții și să învingi pe dușman în propria țară. Dacă coapsele noastre – care în Biblie sunt un simbol al stării noastre spirituale lăuntrice – sunt încinse cu adevărul și înainte de luptă am îmbrăcat toată armura lui Dumnezeu, atunci putem fi siguri de victorie.

«Trei zile» amintesc creștinului de moartea și învierea lui Hristos (Luca 9,22). Este semnul lui Iona (Matei 12,40) și fundamentul Evangheliei (1 Corinteni 15,3.4). La ieșirea din Egipt au trecut de asemenea trei zile de la mielul pascal și până la traversarea Mării Roșii, când a fost cântată cântarea eliberării. Aici deci, la sfârșitul celor trei zile, poporul a părăsit pustia Sitim și a parcurs ultima etapă a călătoriei prin pustie. Poporul, condus de Iosua și îndrumat de căpeteniile a fost chemat să urmeze chivotul, ca să traverseze Iordanul (Iosua 3,1-3).

Cele două seminții și jumătate (versetele 12-18)

Ultima parte a capitolului ne prezintă cazul trist dar totodată plin de învățătură al celor două seminții și jumătate. Ele s-au hotărât să locuiască de partea aceasta, deci în partea de răsărit a Iordanului.

Începutul istoriei lor ne este prezentat în cartea Numeri. Ei au constatat, că țara Iaezer și țara Galaadului erau un loc bun pentru vitele lor numeroase (Numeri 32,1). Din pricina aceasta au

venit la Moise cu rugămintea, să nu trebuiască să traverseze Iordanul. Era hotărârea lor fermă să se stabilească în câmpia Galaadului, pe partea de răsărit a Iordanului (Numeri 32,19). Împotrivirea justificată a lui Moise nu i-a putut face să renunțe la ce și-au propus.

Compromisul acceptat de Moise descopere cu regret prima ruptură în unitatea poporului: «noi înșine ne vom înarma în grabă și vom merge înaintea fiilor lui Israel». Obligația era ca toți oamenii de război din Ruben, Gad și jumătate din seminția lui Manase trebuiau să însoțească pe frații lor în luptă, ca să cucerească țara. Abia după aceea urmau să fie liberi să se reîntoarcă la familiile lor în Galaad (Numeri 32,20.21.27). Înțelegerea a fost făcută imediat cunoscut lui Eleazar și lui Iosua, pentru ca ea să fie respectată în momentul decisiv. Astfel Moise le-a dat posesiunea la locul alegerii lor.

Cele două seminții și jumătate sunt pentru noi un tablou al creștinilor însuflețiți pământește, ale căror gânduri și înclinații sunt spre cele văzute. Ei trăiesc pe Hristos numai în împrejurări pământești.

Cu toate acestea ei aveau dorințe bune și ele erau corecte. Aducerii aminte de înțelegerea lor cu Moise i-au adăugat chiar îndemnul pe care Dumnezeu Însuși l-a dat lui Iosua: «Numai, fii tare și curajos!» (Iosua 1,18).

Derularea în continuare a istoriei celor două seminții și jumătate face însă clar, că hotărârea lor nu a fost corespunzătoare gândurilor lui Dumnezeu. Când au vrut să însoțească pe frații lor la război (Iosua 4,13), s-au pregătit numai 40.000 de oameni. La numărătoarea din Numeri 26 a rezultat că ar fi trebuit să fie cel puțin 110.000 de bărbați de război.

Ridicarea unui altar în capitolul 22 a fost deja prima ocazie în care au ieșit la iveală astfel de neînțelegeri și de greutate. Mai târziu cele două seminții nu au mai reacționat deloc, când Barac și Debora au chemat la luptă împotriva dușmanilor poporului (Judecători 5,15-17).

Atunci Ruben, Gad și jumătate din seminția lui Manase au fost primii care au căzut în mâinile dușmanilor: «Știți că Ramot-Galaadul este al nostru, iar noi tăcem și nu-l luăm din mâna împăratului Siriei?» (1 Împărați 22,3).

Mai trist este că ei au fost primii care prin mâna lui Dumnezeu au fost duși în captivitate: «Și Dumnezeu lui Israel a trezit duhul lui Pul, împăratul Asiriei, și duhul lui Tilgat-Pilneser, împăratul Asiriei; și el a deportat pe rubeniți și pe gadiți și jumătate din seminția lui Manase și i-a dus la Halah, și la Habor, și la Hara, și la râul Gozan, până în ziua aceasta» (1 Cronici 5,26).

Alegerea celor două seminții și jumătate are asemănări cu hotărârea lui Lot. Acesta reprezintă un credincios, care iubește *lumea*, în timp ce cele două seminții și jumătate sunt un tablou al acelor a căror întreagă gândire se învâрте în jurul *pământului*. Ambii au fost orbiți de același loc, care – desigur numai după aparențe – se asemana cu grădina Domnului (Geneza 13,10). Hotărârea lor a avut ca urmare roade amare.

Adevărata patrie a unui credincios este țara însăși, care se află în partea de vest a Iordanului. Iordanul este un tablou al morții și învierii Domnului Isus. Ambele realități le aplică Duhul lui Dumnezeu la sufletul unui creștin. Cine practică, să fi mort și înviat împreună cu Hristos, acela trăiește «în țară».